

După ce ar trebui să mă uit când aleg o biserică?

Alex Duke

Întrebări despre biserică

Recomandări pentru Seria „Întrebări despre Biserică”

„Creștinii sunt presați de întrebări foarte reale. Ce spune Scriptura despre structura unei biserici, despre închinare, despre organizarea lucrării și despre definierea conducerii biblice a bisericii? Acestea sunt doar câteva din întrebările la care cărțile din această nouă serie de la 9Marks vine cu răspunsuri clare, atent formulate și convingătoare. Sunt foarte recunoscător pentru această lucrare și pentru influența ei incredibil de sănătoasă în atât de multe biserici credincioase. Vă recomand această serie de cărți cu toată căldura”. - **R. Albert Mohler Jr.**, președinte, The Southern Baptist Theological Seminary

„Întrebările sincere merită să capete răspunsuri bine gândite. Dacă nu ești sigur de unde să începi în găsirea răspunsurilor la aceste întrebări, această serie îți poate sluji ca un punct de lansare în oceanul de întrebări pe această temă. Aceste scurte cărți vin cu răspunsuri convingătoare, la obiect, și sunt excelente pentru a fi citite împreună cu un prieten sau cu o sută de prieteni”. - **Gloria Furman**, autoarea cărților *Missional Motherhood* și *The Pastor's Wife*

„Ca păstor, mi se pun foarte multe întrebări. Sunt abordat de necredincioși care caută să înțeleagă Evangelia, de noi credincioși care sunt nesiguri legat de următorii pași pe care să îi facă, și de credincioșii care se maturizează și care vor să fie ajutați în găsirea de răspunsuri la întrebări despre familia creștină, relațiile cu

prieteniei, vecinii sau colegii de muncă. În astfel de momente, îmi doresc să am o carte pe care să le-o ofer, care să fie scurtă, la obiect și care să îi îndrepte în direcția corectă pentru mai mult studiu. Seria „Întrebări despre biserică” oferă exact acest fel de răspunsuri. Fiecare carte tratează o întrebare anume într-o manieră biblică, scurtă și practică. Cred că titlul seriei poate fi mai bine „Răspunsuri despre biserică”. Îmi plănuiesc să cumpăr mai multe exemplare și să le dăruiesc cu regularitate. Și tu ai trebui să faci același lucru”. - **Juan R. Sanchez**, păstor senior, High Pointe Baptist Church, Austin, Texas

„Unde pot creștinii să găsească răspunsuri la întrebările comune despre viața de biserică – fără să trebuiască să caute prin cărți stufoase și scumpe? Cărțile din seria „Întrebări despre biserică” vin în întâmpinarea nevoii noastre de a căpăta răspunsuri biblice, echilibrate și practice. Pentru păstori, această serie se va dovedi o resursă de încredere pentru ghidarea membrilor de biserică spre o înțelepciune mai profundă și o unitate mai puternică”. - **Ray Ortlund**, președinte, Renewal Ministries

După ce ar trebui să mă uit
când aleg o biserică?

Seria „Întrebări despre Biserică”

Sunt chemat la lucrare?, Brad Wheeler

Îi iubește Dumnezeu pe toți oamenii?,
Matt McCullough

*Cum pot găsi pe cineva care să mă uce-
nicizeze?*, Garret Kell

*Cum pot să folosesc mai bine lectura
Bibliiei?*, Jeremy Kimble

*Cum îi pot iubi pe membrii bisericii
care au alte afinități politice?*, Jonathan
Leeman și Andy Naselli

Cum pot să slujesc în biserică locală?,
Matthew Emadi

*Cum pot să susțin lucrarea internațio-
nală de misiune?*, Mark Collins

*Cum poate biserică noastră să găsească
un păstor credincios?*, Mark Dever

*Cum pot crește femeile în biserică lo-
cală?*, Keri Folmar

*Este un lucru iubitor să practicăm dis-
ciplina bisericii?*, Jonathan Leeman

*Ce să fac dacă nu am dorința să mă
rog?*, John Onwuchekwa

*Ce să fac dacă nu simt dorința să
merg la biserică?*, Gunner Gundersen

*Ce să fac dacă sunt descurajat în evan-
ghelizare?*, Isaac Adams

*Ce ar trebui să fac acum, că sunt creș-
tin?*, Sam Emadi

*Ce ar trebui să facem cu membrii care
nu vin la întâlnirile bisericii?*, Alex
Duke

*De ce este Cina Domnului atât de im-
portantă?*, Aubrey Sequeira

De ce ar trebui să mă botez?, Bobby Ja-
mieson

De ce să dăruiesc în biserică locală?, Ja-
mie Dunlop

*De ce să mă alătur unei biserici lo-
cale?*, Mark Dever

Pot femeile să fie păstori?, Greg Gil-
bert

*La ce ar trebui să mă uit în alegerea
unei biserici?*, Alex Duke

Este Iadul real?, Dane Ortlund

Cine conduce biserică?, Sam Emadi

Care este misiunea bisericii?, Jonathan
Leeman

Cum pot fi sigur că sunt mântuit?, Je-
remy Pierre

*Promite Evanghelia sănătate și prosperi-
tate?*, Sean DeMars

Ce fac diaconii?, Juan Sanchez

ALEX DUKE

DUPĂ CE AR TREBUI
SĂ MĂ UIT CÂND ALEG
O BISERICĂ?

MAGNA GRATIA

DUPĂ CE AR TREBUI SĂ MĂ UIT CÂND ALEG O BISERICĂ?

Alex Duke

Copyright © 2024 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

What Should I Look For in a Church?

Copyright © 2022 by Alex Duke and 9Marks

Originally Published in English by Crossway with all International rights owned by Crossway and 9Marks
525 A Street NE , Washington DC 20002

This edition published by arrangement with 9Marks. All rights reserved.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Coperta: Jordan Singer. Tehnoredactare și DTP: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblia Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

9Marks ISBN: 979-8-89218-069-6

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

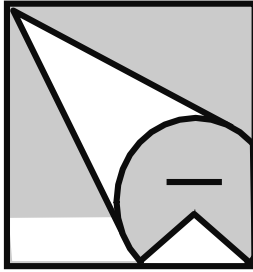
Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Din clipa aceea, mulți dintre ucenicii Lui s-au întors
înapoi, și nu mai umblau cu El. Atunci Isus le-a zis
celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?”
„Doamne”, I-a răspuns Simon Petru, „la cine să
ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am
crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul,
Sfântul lui Dumnezeu” (Ioan 6:66-69).

Prima biserică pe care mi-o amintesc avea numele Expressway Church of Christ [lit. Biserica Drumului Expres a lui Hristos]. Presupun că aleseseră acel nume pentru că era o biserică a lui Hristos amplasată lângă un drum expres.

Îmi aduc aminte de două lucruri despre predicatorul de acolo: numele lui (Greg) și mustața lui stilomidă. Despre această biserică îmi aduc aminte de trei lucruri:

- Bibliile din bănci aveau cuvintele lui Isus scrise cu roșu. O pagină era toată în roșu. Copil fiind, credeam că aceasta trebuia să fie cea mai bună pagină din toată Biblia.
- Cina Domnului era ținută în fiecare săptămână, iar dacă o ratai dimineața, trebuia să te ridici în picioare la slujba de seară ca să capeți ceea ce rataseși.

- Predicatorul mustăcios pe nume Greg își încheia fiecare predică în același fel, anume printr-o invitație de a „ne ridica din acel mormânt al apelor, ca să fim o faptură nouă sau născuți din nou”.

Într-un fel sau altul, divorțul părinților mei a făcut să plecăm din acea biserică pe drumul expres. Detaliile erau înceteșate pe atunci, și așa au rămas până azi. Lucrurile petrecându-se pe când aveam vreo 10 ani, fie nu le-am conștientizat eu bine, fie mintea mea de copil de școală primară le-a alungat în favoarea statisticilor despre liga națională de baseball sau de cartonașele cu Pokémon.

Am ajuns apoi într-o mega-biserică – iar când spun „mega”, chiar era mega. Numărul celor ce participau la slujbele ei era de ordinul zecilor de mii. Vechea mea biserică avea un „sanctuar” drept clădire, pe când cea nouă avea un „centru de închinare”. Vechea biserică avea câteva holuri, pe când cea nouă avea câteva lifturi. Vechea biserică avea bănci, pe când acest loc avea scaune individuale, ca într-un stadion, diferența fiind doar că suportul de „câni” era potrivit pentru vinul de la Cină, nu pentru băuturi răcoritoare voluminoase. Vechea biserică avea panouri pentru flanelografe în sala de clasă

pentru copii, pe când acest nou loc avea GameCubes și o sală de gimnastică cu o sală pentru baschet – de fapt, avea patru săli de baschet. Nu îmi aduc aminte prea multe lucruri din prima perioadă petrecută acolo, cu excepția că totul părea uimitor și spectaculos. Mă simțeam de parcă ieșisem dintr-un mormânt apos și intrașem într-o cameră uluitoare de jocuri.

Copil fiind, eu credeam că acela trebuia să fie cel mai bun loc din lume. Imaginează-ți că îți iei laptele de la o vacă crescută în spatele curții toată viața ta. Să-i zicem Bessy. Închipuie-ți că Bessy moare și este luată pe sus într-o tornadă sau altceva și, dintr-o dată, ești nevoit să îți cumperi laptele de la supermarket. Dar nu este vorba despre orice supermarket, ci despre unul dintre acele centre comerciale uriașe care absorb mai multe parcele uriașe din oraș și îi atrag în masă pe excentrici. Ai putea să îți fie dor un pic de prietena ta bovină pe care ai pierdut-o, dar dacă este să fii cinstit, vei fi și vrăjtit de această nouă țară unde curge lapte și Honey Nut Cheerios.

Cam așa am perceput eu lucrurile. Diferențele izbitoare dintre prima și a doua biserică erau mai copleșitoare decât să fie clare. Este ca și cum ai descrie diferența dintre miezul nopții și miezul zilei. În următorii

8 ani – când am trecut de la 10 la 18 ani, moment când am plecat la facultate – această mega-biserică a devenit casa mea, deși arată mai mult a palat. Dumnezeu m-a mântuit aici fiind expus lucrării ei credincioase. Ceea ce mi se pare un lucru deosebit acum, după peste două decenii, nu ține de trăsăturile ei fantastice, ci de fețele bărbaților credincioși care m-au îndemnat să Îl iubesc și să Îl urmez pe Isus: Jonathan, Bobby, Rick, Matt, Dave și alții.¹

Sunt recunoscător pentru acea biserică.

Dacă am fi avut mai mult timp, aș putea să îți povestesc despre biserica la care m-am alăturat în primul an de facultate, unde, în duminica de Super Bowl din 2008, păstorii s-au îmbrăcat deghizați în Tom Brady și Eli Manning. Aș putea să îți povestesc cum scaunele lor aveau suporturi adevărate pentru pahare, potrivite nu doar pentru băuturi răcoritoare, ci chiar pentru un supliment de cola pe care îl puteai obține din foaier.

Sau aș putea să îți vorbesc despre biserica la care am mers în marea majoritate a anilor mei de facultate. Cea indescrribilă, care era așezată între două stadioane.

---

¹ Întâmplările care implică alte persoane sunt prezentate în această carte cu permisiunea celor implicați. Uneori am folosit pseudonime pentru protecția persoanelor respective.

Era condusă de păstorul Steve și de umbra lui perpetuu gri de la ora cinci. Acolo am învățat despre frumusețea Bibliei și despre măreția harului lui Dumnezeu față de păcătoși ca mine.²

Sau aș putea să îți povestesc despre biserica la care am mers în timpul seminarului teologic, unde păstorul a explicat că era „calminian”.³ Ea a trecut printr-o rupere care a devenit în final o biserică nou plantată, denumită, chiar fără cel mai mic sentiment de ironie, Unity Community Church [lit. Biserica Unității Comunitare].⁴ Această biserică n-a fost lipsită de luptele ei, dar era – și încă este! – plină de oameni minunați și evlavioși.

Sau aș putea să îți spun despre prima biserică în care am slujit, cea din Queens, NY, alături de Vinny Nizzo – un diacon care arată și vorbește ca un tip înțelept din *Goodfellas*. Vinny a devenit creștin ceva mai târziu în viață, iar acum scrie poezii ziditoare în fiecare

---

² Mi-a plăcut păstorul Steve. Predicarea lui mi-a schimbat viața, astfel că am scris laudativ despre el pe 9Marks, în articolul „How I Accidentally Stumbled Across—And Then Fell in Love With—the Ordinary Means of Grace”, 26 iulie 2021, <https://www.9marks.org/article/how-i-accidentally-stumbled-across-and-then-fell-in-love-with-the-ordinary-means-of-grace/>.

³ Pentru cei fără puteri extraordinare de deducție, „calminian” este un fel de portmantou. Cam în felul în care Tiger Woods este cablinasian. Altfel spus, păstorul încerca să spună că este deopotrivă calvinist și arminian.

⁴ O atenționare: Unity Community Church nu a supraviețuit.

dimineață și le trimite zilnic la sute de oameni chiar înainte de răsăritul soarelui.⁵

Sau aș putea să îți povestesc despre biserica la care slujesc acum, care este cuibărită lângă o mare universitate și plină de familii tinere. Mă onorează, întrucâtva bizar, să predau la grupul de tineri și să conduc ceva denumit „seminarul de eclesiologie”.

Aceasta este în mare o imagine a istoriei mele cu biserica. Aș putea să spun mai multe lucruri despre fiecare biserică în care am fost, dar când mă gândesc acum la aceste biserici, sunt plin de recunoștință. Nicio biserică n-a fost perfectă, dar fiecare a jucat un rol semnificativ, ajutându-mă să mă gândesc la ce anume face ca o biserică să fie sănătoasă și de ajutor.

9MARKS, TACO BELL, PREDICAREA EXPOZITIVĂ ȘI UN MENU CHEESY GORDITA⁶

Desigur, scopul acestei cărți nu este să îți povestească trecutul meu în relația cu biserica, ci să te ajute în ce privește viitorul tău în acest sens. Vreau să te ajut să găsești răspuns la întrebarea: „După ce ar trebui să

---

⁵ Poezia de azi a fost intitulată „The Tree” și a fost trimisă la 6:02 a.m.

⁶ Taco Bell este o rețea de restaurante prezentă îndeosebi în SUA, iar Cheesy Gordita este un fel de mâncare din oferta acestora. – n.tr.

mă uit când aleg o biserică?” Eu am auzit multe răspunsuri bune la această întrebare și mi-am petrecut aproape ultimii zece ani slujind pentru o lucrare denumită 9Marks, a cărei misiune este în esență să îi ajute pe oameni să răspundă la acea întrebare.

Șefului meu îi place să spună că 9Marks este ca un restaurant mexican. Noi folosim aceleași ingrediente, dar doar le prezentăm într-un fel diferit. Carnea, brânza, fasolea și orezul sunt predicarea expositivă, teologia biblică, Evanghelia, convertirea, evanghelizarea, membralitatea în biserică, disciplina bisericii, prezbiterii, ucenicizarea, misiunea și rugăciunea. Mecanismul nostru de livrare – ceea ce noi folosim pe post de tortilla și gordita, cipsuri și sopa – se pot schimba, dar mesajul rămâne mai mult sau mai puțin același.

Dă-mi voie să trec la miezul discuției. După ce ar trebui să te uiți atunci când alegi o biserică?

1. *Caută o biserică ce știe că vei muri*

Recent m-am uitat la filmul clasic al lui Alfred Hitchcock, *North by Northwest* [La nord prin nord-vest]. Fiecare actor din acel film ori a murit între timp, ori se apropie de moarte. Cary Grant? Mort deja de mult timp. Martin Landeau? Mort, chiar dacă de curând. Eva

Marie Saint? La momentul când scriu aceste lucruri, ea are 97 de ani. Mă întreb dacă va mai fi în viață până când cuvintele vor trece de pe ecranul computerului meu pe paginile de hârtie care vor sta înaintea ochilor tăi. În 1959, ei arătau atât de vii și atât de plini de viață, de parcă timpul se oprise în loc. Acum, ei toți sunt morți sau bat la ușa morții.

Presupun că ar trebui să trec direct la subiect. O să mori. Lumina ta o să se stingă și ea. Coasa cea tristă va veni să te cheme. Va sosi și vremea ta. Vei ocupa și tu un cavou și îți vei da și tu sufletul. Vei „pleca” din această viață. Sigur că nouă ne place să ne deghizăm fricile în eufemisme, nu-i așa? Dar oricum i-ai zice, tu și eu, ca, de altfel toți cei pe care i-ai cunoscut sau îi vei cunoaște vreodată, vor muri (dacă nu cumva Isus va reveni până atunci).

Dacă ți-ai rupt vreodată mâna, știi că trebuie să te duci la doctor ca el să o repună la locul ei. Dacă vrei să îi asiguri familiei tale un viitor financiar sigur, te duci la un consilier financiar, iar el te ajută.

Dar ce ar trebui să facem cu *această* problemă a morții? Ce ar trebui să facem cu soarta noastră comună și inevitabilă? Unde să ne ducem după ajutor? Putem merge la un medic ca să „amânăm” acest viitor sau la

un investitor bancar ca să ne pregătească pentru acest viitor, ori la un dealer de mașini Maserati ca să ne asurzească față de natura inevitabilă a acestui viitor. Dar aceste locuri nu pot să ne dea nimic pe care să îl ducem cu noi „dincolo”. Avem nevoie de ceva care să nu poată fi atacat de molii și rugină. Unde putem căpăta așa ceva?

Ar trebui să îl căpătăm la biserica locală.

Biblia ne spune câteodată lucruri pe care noi le știm deja: „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată” (Evrei 9:27). Ceea ce tocmai am făcut aici este să fac referire la un verset în susținerea unei idei ignorând sensul lui în context.

Dar acele cuvinte nu apar de nicăieri, asemenea lui Kramer la ușa lui Jerry. Ele sunt parte dintr-o argumentație mai extinsă. Îngăduie-mi să îți ofer contextul ei. Iată versetele de dinainte de Evrei 9:27:

Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în Cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în Locul preasfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de

la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa (Evrei 9:24-26).

Extraordinar! Am trecut de la o afirmație de bun simț, declarativă – în esență că „vei muri cândva”⁷ – la a discuta despre apariția lui Isus în Cer ca să Se aducă pe Sine ca jertfă, asemenea marelui preot, dar diferit. Cum să explicăm asta? Cum putem explica acest labirint de logică? Dă-mi voie să încerc.

Autorul Epistolei către Evrei vrea să ne bucurăm de faptul că moartea lui Isus folosește și, astfel, elimină nevoia oricărui sistem de jertfe în afara Sa. Așadar, el spune că Isus a murit, apoi a mers chiar în prezența Tatălui Său. În această privință, exact asta este ceea ce marele preot făcea când intra în cortul făcut de mâini omenești, despre care autorul cărții Evrei spune că era „chipul [sau copia, lit. ESV] adevăratului locaș de închinare” (v. 24).

Bun, ce *a făcut* Isus când a ajuns acolo? Acesta este aspectul în care lucrarea Lui diferă de cea a marelui preot. El nu a adus jertfe „de mai multe ori” cu „un sânge care nu este al lui”, asemenea marelui preot (v.

---

⁷ Pentru o reamintire zilnică a acestui adevăr, alătură-te celor peste 42.000 de oameni care urmăresc contul @death_reminder de pe Twitter.

25). Marele preot trebuia să vină îmbrăcat în mantaua cu „clopoței”⁸ și cu sângele unei vite an de an, de Ziua Ispășirii. Dar jertfa lui Isus a fost *diferită*. El nu a fost nevoit să „pătimizească de mai multe ori” (v. 26), ca Sisif sau fanii lui New York Mets. De ce? Pentru că, atunci când Isus a îndepărtat păcatul, El nu a făcut ceva ca o copie; El S-a adus pe Sine, *lucrul real*, în Cer, venind în prezența nemijlocită, nediluată și neîmpiedicată a lui Dumnezeu. Iar El a făcut asta pentru noi (v. 24). *Sângele Lui* era jertfa pentru păcat care anulează nevoia oricărei alte jertfe.

Hai să ne întoarcem acum la versetele din discuția noastră:

Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să le aducă mântuirea celor ce-L așteaptă (Evrei 9:27-28).

Putem vedea că afirmația noastră declarativă, de bun simț, nu este principalul punct, ci mai degrabă una de ajutor ca să ne vorbească despre Isus. Astfel, putem

---

⁸ Vezi Exod 28:34-35, unde sunt descriși clopoțeii de pe roba lui Aaron. (El a fost primul mare preot din Israel). Mă întreb dacă nu cumva expresia „cu clopoței” provine de aici.

să reafirmăm adevărul din Evrei 9:27-28 în felul acesta: „La fel cum *moartea* ta și judecata sunt sigure, la fel este și a doua venire a lui Hristos, când El va finaliza ceea ce a început. Întrucât El a tratat deja problema păcatului prin moartea Sa, El a lăsat un singur lucru de împlinit pentru poporul Lui: să îi scape de judecată”.

Vei muri. Ce va fi după? Te vei confrunta cu judecata. O va rezolva Isus pentru tine? Sau vei fi lăsat să te descurci de unul singur?

Stai un pic. Tu credeai că suntem aici ca să învățăm despre lucruri după care să te uiți când alegi o biserică, dar acum vorbim dintr-o dată despre moarte și judecata veșnică! Dă-mi voie să îți explic de ce: dacă acest subiect ți se pare ciudat sau foarte sever, dacă auzi vorbindu-se despre moarte doar într-un fel abstract, încețoșat și surd, prin eufemisme și aluzii, dacă nu iei nicio dată în considerare realitățile concrete și sigure cu care te vei confrunta *după* moarte – anume o judecată personalizată a păcatelor tale – atunci eu suspectez că nu mergi la o biserică sănătoasă. Suspectez că păstorul tău se poate să nu te ajute să te confrunți cu problema ta cea mai mare și de care nu poți scăpa.

Nu îți recomand aici să te duci la o biserică unde predicatorul este de genul foc și pucioasă. Nu spun că

fiecare predică ar trebui să insiste pe tema morții și a judecării lui Dumnezeu. Dar vreau să te întorc la întrebarea pe care am pus-o la început: Ce ar trebui să facem cu soarta noastră comună și inevitabilă din viitor? Unde ar trebui să ne ducem după ajutor? Ar trebui să ne ducem în biserica locală, pentru că *acolo* suntem mângâiați și chemați să celebrăm singurul remediu la problema noastră nerezolvabilă: Persoana și lucrarea lui Isus Hristos. *Isus* ne eliberează din moartea noastră, o moarte pe care am câștigat-o din cauza păcatului nostru săvârșit împotriva Domnului. *Isus* ne mântuiește de judecată, pe care am câștigat-o din cauza păcatului nostru săvârșit împotriva Domnului. Așa că, atunci când eu spun „caută o biserică ce știe că vei muri”, eu *spun și* „caută o biserică ce vorbește clar și cu compasiune despre păcat și despre consecințele lui”. Caută o biserică ce știe că noi nu putem rezolva problema păcatului nostru prin simplă îmbunătățire morală, prin simplul accept mental al unei ideologii, prin aptitudini teologice sau îndreptare emoțională. Avem nevoie de Hristos.

Lumea noastră este înțesată de probleme, dar Domnul i-a dat bisericii locale un mesaj particular și special, iar acest mesaj trebuie să rămână constant în centrul atenției noastre, pentru că, dacă *ne oprim* din a-

L înălța pe Hristos răstignit și înviat înaintea păcătoșilor, cine altcineva poate să ne ia locul?

Și iată provocarea pentru tine. Fii foarte atent la felul în care predicatorii pe care îi asculți vorbesc despre păcat.

Am auzit unii păstori vorbind despre păcat ca și cum ar fi un pic mai mult decât ceea ce etichetăm noi într-un emoționalism nesănătos: zdrobire, absența iubirii, deznădejde etc. Deși aceste etichetări vorbesc despre unele dintre *efectele* păcatului care ne înstrăinează de Dumnezeu, și deși ele explorează corect experiența noastră subiectivă de a *fi păcătoși*, ambele încețoșează esența păcatului și subminează contribuția noastră la el și culpabilitatea noastră înaintea Domnului. Dacă acesta este principalul fel în care gândești legat de păcat, atunci trebuie să știi că ai adoptat mai mult psihologia pop decât adevărul biblic, și îl crezi mai mult pe Dr. Phil [aluzie la psihologia seculară, n.tr.] decât pe apostolul Pavel.

Desigur, păcatul este ceva care *ne* afectează – trist este că unii experimentează asta mai mult decât alții. Dar dacă ne oprim aici, am lepădat învățătura Bibliei pe această temă. De ce? Pentru că nimeni nu te contrazice în acest aspect. Mutarea vinovăției și îndreptarea

degetelor către alții ni se par lucruri accesibile. Aceasta ține de starea noastră firească, de după cădere: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (Gen. 3:12).

Nu este nevoie de o lucrare a lui Dumnezeu ca să îi convingi pe oameni că sunt victimele păcatelor altora. Tot astfel, nu este nevoie de o lucrare a lui Dumnezeu ca să îi convingi pe oameni că au fost afectați material de păcatele altora. Dar este destul de greu, și cu certitudine așa este fără harul lui Dumnezeu, să îi convingi pe oameni că ei înșiși sunt făptuitori înveterați ai păcatului deopotrivă față de Dumnezeu și față de semenii, și că decența lor merită moartea.

Așa că bisericile ar trebui să vorbească despre păcat *în principal* (deși nu exclusiv) ca fiind răzvrătirea noastră personală și voită împotriva lui Dumnezeu, nu ca o etichetă socială și indirectă ce ne este pusă de alții sau de noi înșine. Ele ar trebui să arate clar că Isus a murit pe cruce ca un Substitut pentru păcătoși, nu ca un cârmaci pentru cei dezorientați (Rom. 3:25; 1 Ioan 2:2; 4:10).

Nu vreau să spun prin asta că ar trebui să respingi natura cuprinzătoare a lucrării lui Hristos – pentru că El într-adevăr îi restaurează pe cei zdrobiți, îi iubește pe cei de neubit și le dă nădejde celor deznădăjduiți; da și

amin! – ci că nimic din toate acestea nu este accesibil fără ca Hristos să fi absorbit mânia lui Dumnezeu față de păcătoși, fără ca El să absoarbă judecata noastră prin moartea Lui, fără ca El să ofere remediul pentru problema noastră cea mai inevitabilă – anume că vom muri într-o zi.⁹

Și nu doar că toți vom muri, ci toți vom și trăi veșnic. Iar când vom muri, putem lua cu noi în veșnicie doar unul din următoarele două lucruri: păcatul nostru, sau mântuirea câștigată de Isus pentru noi.

Dacă o ai pe a doua prin credința în Hristos, atunci ai în final ceva ce moartea nu-ți poate fura, ceva ce nu poate ajunge să fie hrană pentru molii. Ai exact ceea ce este nevoie ca să perseverezi până la moartea ta.

Aceasta este ideea lui Petru de la începutul epistolelor sale către creștinii care trec prin suferință:

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestricăcioasă și neîn-

---

⁹ Cele cinci paragrafe precedente sunt adaptate după un articol de-al meu intitulat „You’re So Depraved, You Probably Think This Church Is about You: How Total Depravity Upends Attractionalism”, 9Marks, 5 februarie 2019, <https://www.9marks.org/article/youre-so-depraved-you-probably-think-this-church-is-about-you-how-total-depravity-upends-attractionalism/>.

tinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în Ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre (1 Petru 1:3-9).

Caută o biserică ce nu doar *recunoaște* păcatul, mântuirea și veșnicia, ci una în care aceste adevăruri îi modelează lucrarea și îi clarifică prioritățile. Necreștinii au nevoie de acest mesaj mai înainte de orice, dar și creștinii au nevoie de el!

Iată câteva întrebări pe care să ți le pui:

- Explică biserica foarte clar realitatea păcatului nostru, nevoia morții și a învierii lui Isus, și obligația pe care o avem să ne întoarcem de la păcatele noastre și să ne punem credința în Isus?
- Discută clar biserica despre certitudinea judecării lui Dumnezeu împotriva păcatului și despre

nădejdea veșnică pe care o avem în Cer datorită lui Isus?

- Face predicatorul toate acestea... de fiecare dată când predică?

2. Caută o biserică unde Biblia nu este doar pentru creștinii super-serioși, ci pentru oricine

Am avut recent o discuție cu un creștin față de care am mult respect. El preda la clasele de studiu Biblic și la școala duminicală. Subiectul discuției a ajuns cumva la ideea a ce se petrece când cineva moare fără să audă Evanghelia sau chiar de Numele lui Isus. Eu am *presumpus* pur și simplu că el avea să fie de acord cu mine că o credință conștientă și personală în Isus este o cerință pentru mântuire. Așa că îți poți imagina cât de surprins a fost *el* când *eu* am fost surprins de ideea lui după ce am afirmat că astfel de oameni vor merge în Iad.

„Pur și simplu nu înțeleg cum se poate asta”, a spus el. „Ei au crezut pe baza a ceea ce puteau cunoaște”. I-am arătat câteva versete, dar el nu putea să abandoneze convingerile sale instinctuale față de ceea ce manualele de teologie denumesc *inclusivism*, un termen mai fițos despre ideea că „ar exista o cale de a ajunge în Cer prin Isus, fără să crezi specific în Isus”.

Cum se poate așa ceva? Cum puteau fi instinctele lui teologice atât de... stinse? Când i-am cerut să apere din Scriptură ceea ce credea, nu a putut, ceea ce m-a deranjat mai mult decât părea să îl deranjeze pe el. Ce se întâmpla? Pe scurt, sunt convins că prietenii mei sunt ca mulți creștini. Multe intuiții ale creștinilor nu sunt modelate de Biblie, pentru că bisericile lor rareori confruntă intuițiile membrilor lor *cu* Biblia.

Eu am fost învățat că predicatorii ar trebui să presupună că cei care îi ascultă sunt deopotrivă foarte inteligenți și foarte needucați. Și mi se pare veridic. Atât de multe biserici sunt pline de sfinți care par plini de Duhul, dar goi de Scriptură. Desigur, ei știu pe de rost versetele de pe cănile de cafea și de deasupra pragurilor ușilor. Ei știu că Isus a hrănit cinci mii de oameni cu pește și pâine. Ei știu că Geneza este la început și Apocalipsa¹⁰ la sfârșitul Bibliei, și știu ideea generală dintre aceste două cărți, cu Adam, Noe, Avraam, Moise, David și toți ceilalți.

Dar există o mulțime de lucruri pe care ei *nu* le știu și pe care, ca să fiu franc, ar trebui să le știe. Probabil că ei n-ar putea explica raționamentul teologic din spatele Cortului Întâlnirii și al sistemului jertfelor în afară de

---

¹⁰ Deși ei ar putea să o denumească „Revelațiile”.

ideea că „așa a vrut Dumnezeu să fie”.

Ei nu ți-ar putea spune despre ce este vorba în cărțile Isaia sau Ieremia. Ei n-ar putea recunoaște îndepărtările de la doctrina Sfintei Treimi, să apere dumnezeirea lui Hristos sau să explice nevoia existenței unui Adam istoric.¹¹

Versetele izolate pot să umple sfântul tău obișnuit cu bucurie și vigoare, dar cărțile luate ca întreg îl chinuie și îl tulbură. Biblia este la fel de încurajatoare și aducătoare de lumină pe cât este de nepătruns și greoaie. Și astfel, din nefericire, mulți creștini pur și simplu ridică din umeri și rămân la ce știu, la părțile lor favorite sau la ceea ce pare să li se aplice cel mai bine în acel moment.

Întoarce-te cu câteva pagini înapoi la acele versete din Evrei 9. Ideea este că majoritatea creștinilor ce merg la biserici nu ar fi în stare să le citească și să îți spună care este sensul lor. De ce? Ei bine, cu siguranță *nu* pentru că ar fi proști și nu pentru că le-ar lipsi dorința. Ei

---

¹¹ Eu nu spun că ei ar trebui să fie în stare să îmi descrie așa-numitul extra Calvinisticum. Vreau să spun doar că majoritatea creștinilor nu pot nici măcar să explice fundamentele acestor doctrine esențiale – motiv pentru care probabil că nu pot identifica o amenințare la adresa lor sau o îndepărtare de la ele. Dacă vrei să fii descurajat, citește raportul statistic al Ligonier, intitulat 2020 Theology Survey, pe care îl poți găsi pe această pagină de internet <https://thestateoftheology.com>.

n-ar putea face din același motiv din care eu nu pot face flotări. Nu și-au întărit mușchii care trebuie.

Și aici este cea mai tristă parte din tot ce discutăm: bisericile lor le oferă puțin ajutor. Bun, asta nu este cu totul adevărat. Aproape fiecare biserică oferă clase de școală duminicală, studii biblice, grupuri de sprijin și cluburi de lectură care acoperă tot ce am menționat și multe altele! Dar ele sunt oferite ca niște exerciții auxiliare, ca niște ieșiri opționale de pe autostrada principală. Ele nu sunt feluri principale, ci deserturi sau aperitive. Hrana principală – și aici mă refer la predica de la strângerea comună de duminică, lucrul la care majoritatea creștinilor se simt legați prin conștiință să participe – pur și simplu ratează să le crească creștinilor coeficientul de inteligență biblică și teologică. Ea ratează să le echilibreze corabia. Și care este rezultatul? Sfinții sunt purtați încoace și încolo de orice vânt de învățatură (Efes. 4:14).

Dar iată ce este tulburător. Acest eșec rareori se datorează incompetenței, predicării plictisitoare sau învățaturii false active.¹² Eșecul este *voit*. De ce? Pentru că,

---

¹² Și, ca să fiu onest, uneori eșecul nu ține deloc de biserică, ci de individul care este alipit mai mult de un cocktail de pe Facebook, de pe canalele de știri sau din cartea *Jesus Calling* [această carte este cunoscută pentru răspândirea cu destul succes a unei teologii eretice despre identitatea lui Isus Hristos și esența creștinismului, n.tr.].

pentru multe biserici, duminicile au intenționat o țință diferită. Ele sunt gândite ca să îți aduci pe prietenii tăi necreștini să audă despre cum Isus îți poate ajuta să îți înțeleagă viețile dezastruoase. (Ceea ce este bine!) Sau sunt gândite să împărtășească bucățele de adevăr biblic, astfel încât creștinii să aibă claritate despre cum să fie mai buni _____, cum să înceteze să _____ sau să înțeleagă cum _____ interacționează cu _____. Nu încerc să fac pe Gică-contra, dar oricare ar fi felul în care subconștientul tău umple acele spații, foarte probabil că deslușește mai bine situația decât orice aș putea să scriu eu.¹³

Așadar... caută o biserică în care Biblia nu este doar pentru super-creștinii super-serioși, și în care nu trebuie să te înrolezi la studiul ei serios. Caută o biserică în care Biblia nu este pusă deoparte pentru școala duminicală sau alte sub-grupuri. Caută o biserică ce nu încearcă să te hrănească cu bucățele de hrană tropicală, ci cu un meniu cu cinci feluri de mâncare.

Cum arată asta? Ca atunci când păstorul tău predică din toate cărțile Bibliei, luată fiecare în întregime.

---

¹³ Nu este scopul acestei scurte cărți să argumenteze contra modelului de lucrare orientată către nevoile aparente ale oamenilor, dar dacă ești interesat de acest subiect, l-am discutat în articolul meu intitulat „You’re So Depraved You Probably Think This Church Is about You”.

Ca atunci când mesajele predicilor sunt prestabilite de ceea ce spune pasajul biblic.¹⁴ Ca o biserică unde predicatorul nu insinuează că ar exista ambiguități în Biblie pe teme contestate, precum sexualitatea și identitatea de gen. Dieta obișnuită a fiecărei biserici ar trebui să fie Cuvântul lui Dumnezeu explicat și aplicat – deopotrivă la credincioși, spre zidirea și încurajarea lor, și la necredincioși, spre convingerea lor de păcat și spre convertirea lor.

Multe alte priorități vor *parea* mai urgente și mai promițătoare. Păstorii și bisericile vor fi tentați să „se abată” de pe cale în căutarea a altceva care „funcționează” mai evident. În astfel de momente, trebuie să ne aducem aminte de ceea ce Petru I-a spus lui Isus când s-a confruntat cu o ispită asemănătoare: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68).

Întrebări specifice pe care să ți le pui:

- Parcurg predicatorii de la această adunare cărțile din Biblie în predicile lor?
- Caută ei să explice și să aplice Cuvântul lui

---

¹⁴ Nu este scopul acestei scurte cărți să susțină ceea ce este denumit „predicare ex-pozitivă”, dar poți citi despre cum am perceput eu asta când m-am întâlnit prima dată cu ea, în articolul intitulat „How I Accidentally Stumbled Across—And Then Fell in Love With—The Ordinary Means of Grace”.

Dumnezeu?

- Către cine sunt îndreptate predicile? Către credincioși, sau către necredincioși? Către sfinți sau către „căutători”?
- Par membrii mai atașați de grupul lor mic sau de o lucrare specifică în care sunt implicați, decât de biserică în sine?

3. Caută o biserică ce este mai mult decât un loc unde se predică

Eu iubesc predicarea expozitivă. Ea mi-a recentrat lumea ideologică, mi-a înflăcărat dragostea pentru Isus și mi-a deschis mintea față de minunățiile Scripturii. Dar predicarea expozitivă nu m-a iubit niciodată înapoi.

Știi ce m-a iubit ca răspuns? Burritos. Glumesc! *Oamenii* m-au iubit ca răspuns.

Chiar ieri, eu și soția mea ne-am mutat pentru a zecea oară în nouă ani. Știi cine a venit să ne ajute? O mulțime de oameni care m-au iubit: tata, mama vitregă, cel mai bun prieten al meu de vreo douăzeci de ani, și o tânără de la grupul de tineri care a avut grijă de cei mici ai noști. Dar majoritatea covârșitoare a celor care au venit să ne ajute erau membri în biserica unde slujesc. Și ei m-au iubit, chiar dacă unii nici nu mă cunosc foarte

bine. A venit și Bill, un camionagiu de vreo 50 de ani, care s-a oferit să conducă mașina noastră cu bagaje și astfel m-a salvat de chinul de a conduce un astfel de vehicul greu. A venit și Joseph, un tâmplar (nu, nu *acel* Iosif care era tâmplar) care a stat cu noi mult după lăsarea serii ca să asambleze câteva piese de mobilier mai complicate. A venit și Ethan, un student din localitate și proaspăt creștin, care i-a adus cu el pe câțiva băieți pe care îi ucenicizează. Apoi a fost Trent, un credincios în vârstă cu o camionetă, care probabil că doarme în cizmele lui de cowboy. Pe unii dintre ei îi știu destul de bine, dar pe mulți aproape că nici nu-i cunosc. Pe unii chiar a trebuit să îi întreb care le sunt numele!

După ce ar trebui să te uiți când alegi o biserică? Ar trebui să te uiți după o biserică plină de oameni care te iubesc nu pentru că îți sunt rude, nici din cauză că vă știți de mulți ani, și nici datorită preferințelor voastre politice comune. Caută o biserică plină de oameni care te iubesc pentru că *desigur că ei te iubesc*. Pentru că o mână iubește un picior și un ochi iubește o ureche. Ca membri ai aceleiași biserici, orice precondiție pentru dragoste a fost deja satisfăcută prin simplul fapt de a fi parte din același trup.

Ce îți vine în minte când auzi cuvântul „biserică”?

Probabil că o clădire. Poate că interiorul uneia – covoarele roșii și zidurile bej. Poate exteriorul alteia – o clădire din cărămidă, cu o cruce la vârf. Bine, dar biblic vorbind, o biserică este mai degrabă un popor decât un loc. Sau, mai bine, o biserică este *un popor* care a fost răscumpărat de același Domn, membrii lui fiind astfel *împăcați* unii cu alții, și care se strâng laolaltă cu regularitate.

Dacă ai petrecut oricât timp citind știrile sau social media de-a lungul câtorva ani, este clar că un semn distinctiv al acestei lumi este tribalismul. *Tribalismul* este doar un termen teologic pretențios pentru a spune că avem tendința de a fi suspicioși față de cei care nu sunt ca noi. Ca rezultat, noi îi împărțim după identități variate de grup, după care le atribuim trăsături de nedorit sau să presupunem lucruri nedorite despre ei. Tribalismul nostru ne face în stare să ajungem la evaluări inconștiente despre oameni. În situații mai severe, aceste evaluări inconștiente pot să ne încurajeze ca să explicăm felul rău în care alții ne tratează, sau ca să credem că noi suntem intrinsec întrucâtva mai merituoși sau neprihăniți decât cei care nu sunt ca noi.

Pun pariu că ai diferite „triburi” în minte chiar în timp ce citești aceste rânduri. Știi cine sunt șepcile albe

și cele negre; i-ai văzut pe Facebook sau pe alte portaluri de social media. Și totuși, dacă printr-o lovitură ciudată a providenței lui Dumnezeu și printr-un miracol de marketing, persoana care stă lângă tine citește exact același paragraf, bănuiesc că și ea *are* în minte niște triburi, doar că șepcile sunt schimbate și rolurile sunt inversate.

Ca în filmul *Frumoasa și Bestia*, tribalismul este o poveste la fel de veche pe cât este timpul. Noi ne împărțim după etnie, identitatea de gen, orientarea sexuală, statutul religios, clasa economică, partidul politic favorit, echipele sportive la care suntem fani sau felul de cărți umoristice preferat. Așa că, indiferent dacă vorbim despre Hutus și Tutsis din Rwanda, despre brahmanii și cei de neatins din India, despre protestanții și catolicii din Irlanda de Nord, sau despre beneficiarii ajutoarelor sociale din orașe și cei care se nasc în puf în suburbii – aceste instincte de a ne diviza sunt adânci. Ele sunt deopotrivă serioase (nenumărate vieți au fost pierdute din cauza conflictelor tribale) și prostești (cui îi pasă dacă ție îți place Marvel sau DC?).

Creștinii au ei înșiși un soi de apucătură de acest fel. Nu vreau să sugerez că de vină este creștinismul, care ne-ar învăța că aceste identități variate n-ar exista. Evident că ele există. Și fiecare vine cu propriul set de

binecuvântări și poveri. Dar eu vreau să spun că în creștinism suntem îndemnați să luăm aminte și să trăim mai degrabă potrivit *asemănărilor* noastre esențiale decât să ne definim potrivit *diferențelor* noastre ocazionale, și să transformăm acele diferențe în binecuvântări, când fiecare parte a trupului aduce un beneficiu particular la întreg.

Tot ce poate face mai bun umanitatea nerăscumpărată este să hrănească o unitate temporară în jurul unor cauze trecătoare. Onest vorbind, tot ce poate face ea mai bun este un meci de fotbal, când toți suntem împreună pe un stadion și nimic altceva nu pare să învingă inamicul nostru comun – în cazul meu, echipa Wildcats a Universității din Kentucky și arbitrii despre care am ajuns să cred că sunt plătiți. Noi toți am învățat să urlăm de bucurie și să huiduim în momentele potrivite. Noi sărim în sus de bucurie, ne îmbrățișăm și analizăm febril starea meciului împreună cu vecinii noștri de scaun și cu prietenii noi pe care ni-i facem cu acea ocazie. Nu ești un fan al sportului? Bine, voi înlocui metafora. Tot ce poate oferi mai bun această lume este un concert la care suntem toți strânși laolaltă, cântăm aceeași melodie din străfundul plămânilor, și nimic altceva nu contează cu excepția următorului vers îndrăgit. Dar după

ce se aude fluierul de final și după ce se încheie concertul, ce anume se petrece? Ne dispersăm care încotro. Unitatea noastră trecătoare dispare. Cântările noastre sincronizate pier, în timp ce fiecare o ia pe propriul drum și își cântă propria melodie. Inamicul nostru comun dispare, țelul nostru comun stă înapoia oglinzii retrovizoare, și așa o luăm fiecare pe calea lui – epuizați emoțional, dar, în final, neschimbați.

Iar iată ce face Isus în biserica locală. El ia cântul oamenilor diverși și chiar divizați și îi unește într-o unitate de nezdruncinat pentru o misiune veșnică. El Se coboară și îndepărtează cioburile identităților noastre care ne despart și ne face una – *împreună*. După ce descrie felul cum fiecare dintre noi am venit la Hristos *individual* (Efes. 2:1-10), Pavel descrie ceea ce Hristos zidește la nivel *colectiv*:

De aceea voi, care altădată erați Neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur, și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului: aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-

i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei, ca să îi facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și i-a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicuit vrăjmășia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape. Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh. Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul (Efes. 2:11-22).

Dacă suntem creștini, atunci toate acestea sunt adevărate despre noi *obiectiv* și *perfect* pentru că Hristos le-a făcut pentru noi. Dar asta nu înseamnă că noi stăm relaxați și inactivi, ci ne apucăm de lucru. La urma urmei, toate realitățile noastre *obiective* și *perfecte* cer anumite lucruri de la viețile noastre. Este ca în căsătorie. Când spui „Da” și îți săruți mireasa, ești căsătorit obiectiv și perfect. Căsătoria s-a *încheiat*. Dar lucrarea ta în a fi căsătorit – în a fi soț sau soție – doar a început. Căsătoria te-a adus într-o nouă relație, cu cerințe și așteptări noi

deopotrivă față de Dumnezeu și față de alții, care îți vor modela viața până ce moartea vă va despărți. Deși ești căsătorit perfect, *nu* ești soțul perfect sau soția perfectă.

Iată de ce Pavel vine după declarația a ceea ce Hristos a făcut și spune ce trebuie să facem noi. El chiar le leagă pe cele două într-un fel explicit:

Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți (Efes. 4:1-6).

Bun, și ce-i cu asta? Ce *facem* noi de fapt ca să „ne purtăm într-un chip vrednic”? Cu alte cuvinte, *cum arată* smerenia, blândețea, îndelunga răbdare, dragostea și unitatea? Bune întrebări. Poate că ele arată în felul următor.

Vă spuneți adevărul unii altora – chiar și când este greu. La urma urmei, sunteți membri ai aceleiași familii. Sunteți pe cât de apropiați se poate. Când un creștin

păcătuieste față de tine, tu te împotrivești mâniei păcătoase. Iar când mânia izbucnește, te străduiești să o mărturisești și să mergi înainte pentru că știi că mânia nemărturisită este o oportunitate pentru diavolul să producă tulburare și să distrugă unitatea. Îți folosești slujba ca pe o platformă, dar nu pentru promovarea de sine, ci pentru generozitate, ca să îi cauți pe cei în nevoie și să îi poți ajuta. Îți folosești atent cuvintele, nu ca pe un acid, ci ca pe o aloe vera. Aloe vera nu corodează și condamnă, ci alină și vindecă. Îți aduci aminte cum Duhul Sfânt a lucrat identic în fiecare creștin, așa că aștepti un viitor identic. Voi sunteți mai asemănători decât vă dați seama, așa că vă străduiți mult să presupuneți ce este mai bun și să îi vedeți pe sfinți așa cum Hristos îi vede – chiar și când vă simțiți tentați să răspundeți cu amărăciune, frustrare sau chiar răutate. În esență, v-ați confruntat cândva cu o datorie pe care n-ați putea să o plătiți niciodată, chiar dacă ați avea toate resursele și tot timpul din Univers. Dar Dumnezeu v-a iertat în Hristos. În zilele voastre cele mai bune, generozitatea și blândețea Lui le motivează pe ale voastre. În zilele voastre cele mai rele, generozitatea și blândețea Lui sunt împărțite oricum cu voi. Aleluia, ce Mântuitor avem!

Ceea ce tocmai ai citit este felul cum Biblia descrie

sfințenia cu picioarele pe pământ (Efes. 4:25-31). Este felul în care Biblia descrie o biserică. Nu vreau să spun că este biserica *ideală*, știi tu, ca aceea care n-ar putea exista decât în ținuturi imaginare, precum Narnia. Mă refer la biserica biblică, asemenea celei care există în locuri normale precum Nebraska.

Hai să ne aducem aminte ce facem aici. Vorbim despre lucrurile după care să te uiți când alegi o biserică. Eu încerc să îți spun că ar trebui să cauți o adunare de credincioși care să fie mai mult decât un loc unde se predică. Ce vreau să spun cu asta? Că atunci când te dedici unei biserici, nu te dedici predicatorului tău favorit de duminică dimineața. Nu te dedici vreunui stil muzical, vreunei misiuni sau vreunui aspect pe care îl apreciezi cel mai mult. Nu te dedici nici măcar unei convingeri teologice, deși teologia este cu siguranță importantă. Nu, ci când te dedici unei biserici, în esență te dedici unor *oameni*, oameni ca Bill și Joseph, ca Atito, Chelsea, Jonathan, Jason și Morgan. Ei te iubesc. Tu îi iubești. Ei te ajută să mergi înainte. Tu îi ajuți să meargă înainte. Ei te enervează. Tu îi enervezi. Ei te iartă. Tu îi ierți. Și așa mai departe.

O biserică nu este o mulțime de creștini care apar în același moment, săptămână de săptămână, ca să asculte

ceva muzică și un mesaj predicat. O biserică este *un popor*, un grup de oameni care s-au dedicat ajutorării reciproce pentru ca împreună să ajungă în Cer.¹⁵

Desigur, fiecare biserică promite relații „autentice” sau „profunde”. Dar aceste țeluri afirmate deseori sunt contrare cu ceea ce ele fac în fapt și felurilor de relații cărora le acordă prioritate. Așa că vreau să fiu clar: ar trebui să cauți o biserică ce practică membralitatea serioasă și disciplina. Într-o biserică în care „comunitatea” este un aspect subliniat, dar unde nu există o practică solidă a membralității, este ușor să vii și să pleci fără să fii observat și, de aceea, este greu să știi cine Îl urmează pe Hristos cu adevărat și cine este prezent acolo doar din obișnuință. Într-o biserică unde „comunitatea” este un aspect subliniat, dar unde lipsește o practică solidă a disciplinei, este ușor să duci o viață dublă și, de aceea, este greu de crezut că vreunul dintre cei prezenți tratează acest subiect *atât* de serios. Nu mă înțelege greșit: unele relații pot fi autentice și autentice profunde, dar în final ele sunt funcțional niște preferințe și caracterizate de auto-determinare.¹⁶

---

¹⁵ Jos pălăria față de Mark Dever pentru această frază.

¹⁶ Pentru mai multe informații pe această temă, poți citi ceea ce am scris într-o altă carte de-a mea din aceeași serie, cea intitulată *What Should We Do about Members*

În urmă cu câteva săptămâni am avut o discuție cu cineva care voia să plece din biserica ei. Acea biserică nu îi împlinise așteptările. Prietenii nu se formau, iar ea și soțul ei se simțeau pe dinafară. Biserica lor devenise pentru ei doar un loc unde se predica. „Tot ce avem este predicarea”, spunea ea.¹⁷

Eu am fost bucuros că ea știa că predicarea nu este totul într-o biserică. Deși predicarea ar trebui să faciliteze relațiile din biserică, ea nu ar trebui să devină niciodată un înlocuitor pentru ele. De ce? Pentru că predicarea nu îți răspunde cu dragoste la dragoste. Ea nu poate face asta. Dar oamenii pot. Și dacă te dedici lor – și le permiți să se dedice față de tine, chiar până în punctul sacrificiului și al stânjenelii – în timp, acele relații vor fi înfloritoare.

Iată câteva întrebări specifice pe care să ți le pui:

- Are această biserică un proces solid de membralitate?

Who Won't Attend? (Crossway, 2021). În acea carte susțin ideea de membralitate și disciplină. Aici plec mai mult sau mai puțin de la prezumția existenței lor. [Această carte este disponibilă în limba română la Editura MAGNA GRATIA, n.tr.]

¹⁷ Ca o notă colaterală, cineva ar putea spune, „tot ce avem este predicarea” și să vrea să spună, „tot ce avem este predicarea, și nu diversele programe și subgrupuri de care avem nevoie ca să ne „simțim” conectați”. Dacă așa stau lucrurile, atunci voi fi mai puțin înțelegător. Predicarea credincioasă ar trebui să fie în centrul vieții bisericii, și foarte probabil că relațiile vor decurge din ea.

- Are biserica întâlniri regulate ale membrilor ei?
- Practică această biserică disciplina atunci când un membru persistă într-un păcat grav și nu vrea să se pocăiască de el?
- Există relații normale, organice, de ucenicizare? Sau sunt creșterea și darea de socoteală externalizate către anumite programe și/sau personal angajat al bisericii?

Hai să vedem dacă pot prezenta condensat ce am scris în aceste trei sfaturi.

1. Caută o biserică unde Evanghelia este predicată clar, atât de clar încât să nu ai confuzii care este problema ta și care este soluția lui Dumnezeu în Hristos.

2. Caută o biserică unde Cuvântul lui Dumnezeu este pus pe un pedestal pentru toți, nu ca o bandă rulantă pentru cei curioși.

3. Caută o biserică unde ești introdus într-o comunitate de relații supranaturale, care sună ciudat, dar este doar normalitatea în care creștinii caută sfințenia împreună.

Dacă găsești o biserică de felul acesta, am încredere că vei găsi un loc minunat, unde merită să rămâi pentru o vreme, poate chiar pentru tot restul vieții. Evanghelia,

Biblia și relațiile solide sunt cele mai importante lucruri. Ele ar trebui să fie în capul listei priorităților tale.

Ar trebui să ai grijă să te uiți și după alte lucruri, precum lideri care se califică biblic, claritatea în privința învățăturilor dificile, claritatea în aspecte etice precum sexualitatea și avortul. Și aș putea continua lista. La urma urmei, această carte nu are pretenția că este exhaustivă, așa că îți ofer doar lucrurile elementare.

Dar... ți-am dat câteva sute de cuvinte, așa cum le-am socotit eu, așa că dă-mi voie să îți mai dau un sfat la care să te gândești.

4. Nu căuta perfecțiunea

La începutul cărții ți-am povestit câte ceva din istoria mea cu biserica. Dacă aș putea să rezum totul într-o frază, ar suna cam așa: în timp, Cuvântul lui Dumnezeu a clarificat tot soiul de întrebări care îmi stăteau în minte, întrebări pe care nici nu știam cum să le formulez.

- De ce mi s-a părut întotdeauna un pic ciudat că unii dintre părinții prietenilor mei erau „membri” ai bisericii care nu păreau să frecventeze niciodată biserica?
- De ce mi se părea ciudat, chiar pe la 18 ani, că

biserica mea dedica o duminică specială competiției din Super Bowl?

- De ce am crescut atât de mult când am ajuns în final la o biserică unde Biblia era explicată simplu și aplicată?
- De ce mi se părea ciudat că unele biserici aveau „slujbe” la fel cum un cinematograful are „orele de proiecție”? Sau erau niște locuri care semănau cu restaurantele fast-food de tip „franciză”?

Acestea erau întrebări pe care nu știam că le aveam în minte până am devenit conștient de ele, când mi-a apărut în față contrariul practicii cu care fusesem obișnuit.

Sper că ți-am oferit ceva abilitate de a formula acele feluri de întrebări pe care ar trebui să ți le pui când cauți o biserică, pentru că, mai mult ca orice, eu vreau să găsești o biserică sănătoasă. Nu sunt sigur că există vreun lucru mai important.

Dacă aș putea fi atât de îndrăzneț, aș zice că scopul acestei scurte cărți este să fii ca mine, un tip care a găsit ce avea nevoie în biserică, chiar dacă n-a căutat asta. În esență, eu am dat peste o biserică sănătoasă. Dar vreau ca tu să cauți una cu tot ce ai. Și când găsești una, vreau

să bei din ea, la fel cum un om însetat bea dintr-un pahar mare de apă rece. Vreau să găsești o biserică ce va rămâne în sufletul tău și după ce vei pleca, indiferent dacă ai fost acolo pentru un an, pentru zece ani sau pentru toată viața.

Iată un alt scop al acestei scurte cărți: nu fi ca mine. Vezi tu, ceva groaznic s-a petrecut când am început să învăț și să cred aceste lucruri minunate despre importanța bisericii: am devenit un nesuferit. De fapt, îmi aduc aminte că stăteam alături de tatăl meu răbdător, care a suferit mult, mâncam și îi dădeam sfaturi: „Predicile de la biserică ta nu sunt pentru creștini! Predicatorul vostru nu predică Evanghelia! ‚Locațiile’ voastre nici măcar nu sunt biserici!”

Păcatul este cel mai rău. El ne face să părem stupizi și încăpățânați când greșim, și ne ispitește să devenim nesuferiți când avem dreptate și în special când *credem* că avem dreptate.

Pe scurt, nu fi un nesuferit. Nu te uita chiorâș la alți creștini și la alte biserici. Presupune tot ce este mai bun. Caută biserici care celebrează ceea ce au în comun cu alte biserici adevărate și evită bisericile care par să se laude cu unicitatea sau inovația lor. Caută biserici conduse de bărbați cu obrazul gros și inimi blânde, care

vorbesc cu compasiune și claritate. Caută biserici pline de femei înfloritoare – atât căsătorite cât și necăsătorite, soții și văduve.

Și ține minte pentru totdeauna că nicio biserică nu este perfectă. Dacă găsești una perfectă, o vei ruina în clipa când îi vei călca pragul. Așa că nu fi ca mine, un nesuferit în recuperare. În schimb, fii ca Isus. Găsește o biserică ce te ajută să crești în maturizare. Când faci asta, mulțumește-I lui Dumnezeu pentru fiecare biserică și fiecare păstor pe care i-ai avut – oricât de imperfecti ar fi fost.

RESURSE RECOMANDATE

Mark Dever, *Nine Marks of a Healthy Church*. Wheaton, IL: Crossway, 2021.

Mark Dever, *What Is a Healthy Church?* Wheaton, IL: Crossway, 2005.

Jonathan Leeman and Colin Hansen, *Rediscover Church: Why the Body of Christ Is Essential*. Wheaton, IL: Crossway, 2021.

IX 9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membralitatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să illustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/about/international-efforts/.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

- 1) *Recomandă mai departe această carte!*
- 2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*
- 3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*
- 4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*
- 5) *Roagă-te pentru noi.*
- 6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!

După ce ar trebui să te uiți când cauți o biserică? După predicare dinamică? Un păstor prietenos și atrăgător? O lucrare activă pentru copii? Aceste întrebări pot fi percepute ca fiind copleșitoare - așa că este greu să știi care ar trebui să fie prioritățile și care nu. În această scurtă carte, Alex Duke se bazează pe experiențe personale și principii biblice, îndemnându-i pe cititori să nu caute o biserică perfectă, ci una credincioasă care înalță Evanghelia, Biblia și în care există o comunitate creștină vie.

Întrebări despre biserică este o serie de cărți care caută să le ofere creștinilor obișnuiți învățatură sănătoasă biblic și accesibilă, prin răspunsuri la cele mai răspândite întrebări despre viața de biserică. Fiecare carte oferă răspunsuri biblice și aplicații practice cu scopul hrănirii practicilor și a dedicării sănătoase în biserica locală.

Alex Duke (MDiv, The Southern Baptist Theological Seminary) este directorul editorial al 9Marks și director cu lucrarea pentru tineret și echiparea eclesiologică la Third Avenue Baptist Church în Louisville, Kentucky.

Editura MAGNA GRATIA
www.magnagratia.org

9Semne
www.9marks.org